

צללים מהעבר | גלית רוטנברג

צללים מהעבר
גלית רוטנברג
כרך א' בטרילוגיית צללים

עורכת לשון: דיקלה חביון.
עורכת ספרות: ליליאן סלמה נחום.
הגהה: מיטל אטיאס. אביה עתיק.
עיצוב כריכה ועימוד: מורן מאיר שלום.
הדפסה: דפוס סיגנאל.

דאנאקוד
1525-1

מהדורה ראשונה יוני 2025

כל הזכויות שמורות לאמרלד הוצאה לאור ©

WWW.EMERALDBOOKS.CO.IL

אין להעתיק, לצלם, לשכפל, לסרוק, לאחסן במאגרי מידע,
להזרים או להפיץ ספר זה או חלקים ממנו, בשום צורה ואופן
ובשום אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני כלשהו, הקיים או יהיה
בעתיד, כמו כן אין לעשות בספר זה כל שימוש מסחרי לרבות
צילום או הקלטה ללא קבלת אישור בכתב מהמוציא לאור.

צללים מהעבר

כרך א'

טרילוגיית צללים

גלית רוטנברג

הססר מוקדל באהבה ענקית אבא שלי ביקר.

אבא, באצדיק לא הייתי מעוצב אחלום.

מדבר על פאק וזל המיכב לאתר מעניק אי.

אתר פאק ובאוויר שלי.

אופנת אותך מאוד.

פרולוג

רפאל

"בייב, למה אתה ער בשעה כזאת?" קים שואלת בטון מנומנם כשהיא נכנסת למשרד הביתי שלי. שעה הקצר והכהה מבולגן והיא בקושי מצליחה להחזיק את עיניה פקוחות.

"אני מחכה לשיחה מסער." עיניי נמשכות לרגליה הארוכות והשזופות, ואני מסמן לה להתקרב. היא מחייכת, עוקפת את שולחן העבודה שלי ומתיישבת על ברכיי. "קמת מהמיטה בשביל לחפש אותי?" אני קובר את ראשי בשקע צווארה ומתגרה בה.

"התעוררתי צמאה ולא הבנתי לאן נעלמת באמצע הלילה." היא נושקת לשפתיי ברכות ומלטפת את עורפי. "אני חוזרת לישון. תמסור לסער את אהבתי ותגיד לו שאני מחכה לראות אותו. מתי הוא יבוא לבקר אותנו?"

"מתי נטוס לישראל?" אני מחזיר בשאלה והיא מגיבה בחיוך מתחמק.

"יום אחד, כשאפסיק לפחד."

"את לא צריכה להקשיב לשטויות של התקשורת."

"אני מקשיבה לשיחות שלך עם האחים שלך, ואני לא מוכנה

עדיין להתמודד עם הסכנות שמתלוות לשם המשפחה אשל. החיים שלך בישראל שונים מהחיים שלנו כאן. אני לא מתווכח על כך. בישראל מזהים אותי בתור בנו הבכור של ראש ארגון הפשע המסוכן והחכם ביותר. פה, במיאמי, אני יום ואיש עסקים מוערך.

"בקרוב נתחתן ולא תהיה לך ברירה מלבד לבקר בישראל, אני מבהיר בעדינות. "הבית שלי נמצא שם".

"אני יודעת, אבל הקריירה והחיים שלנו נמצאים כאן," היא מזכירה לי. "עבדת קשה כדי להתפתח ולבנות את עצמך במיאמי, אתה מתכוון לוותר על הכול?"

הטלפון הנייד שלי מצלצל ושמו של סער מופיע על המסך. "אני חייב לענות לשיחה, אבל נמשיך לדבר על הנושא."

"אני אוהבת אותך, בייב." היא נושקת לשפתיי, קמה מברכיי ויוצאת מחדר העבודה.

"כן?" אני עונה לשיחה בעברית, "הצלחת לאתר את חוֹזִי?"

לפני יותר משעה שלחתי לסער הודעה וביקשתי ממנו לאתר את איש הכספים של הארגון. כבר מעל עשרים שנה שחוזי הוא איש הכספים שלנו, והוא אף פעם לא פספס שיחת טלפון. הוא בין האנשים הבודדים שעליהם אני סומך בעיניים עצומות, ואני יודע שאם הוא לא חוזר אליי משעות הבוקר המוקדמות יש לכך סיבה מוצדקת.

"אני ברכב עם אבא והוא שומע אותך."

"מה קורה, אבא? ממתי אתה מחוץ לבית ביום שישי? זה היום שלך ושל אימא." אני נשען לאחור בכיסאי, דאגה מתגנבת לבטני.

"ציון זימן אותי לפגישה דחופה במתחם האירועים."

"הוא יודע שיום שישי הוא היום שלך ושל אימא," אני מתקשה להסתיר את הכעס בקולי. הדבר היחיד שאימא ביקשה מאבא

ביום שבו הם התחתנו היה שיום שישי יהיה היום שלהם, ולאורך כל שנות הנישואים הוא עמד בזה. מלבד פעמים בודדות, שבהן לא הייתה לו ברירה, הוא אף פעם לא עבד ביום הזה. הוא קדוש עבורו. "הוא מוזמן הערב למסיבת יום ההולדת של הילי, יכולתם לדבר לפני הארוחה."

"ציון הוא השותף והחבר הכי קרוב שלי, ותאמין לי, הוא יודע טוב מכולם עד כמה ימי שישי קדושים עבורי. אם לא היה מדובר בעניין דחוף, הוא לא היה מבקש ממני להגיע דווקא היום למתחם," אבא שומר על רוגע בקולו אך ברור לי שהוא מודאג, אחרת הוא לא היה יוצא מהבית.

"צחי, אתה שומע אותי?" אני שואל. צחי הוא מנהל האבטחה של הארגון והנהג הצמוד של אבא.

"אשתו בחדר ניתוח ואני מסיע את אבא," סער עונה ואני נדרך, מתקשה להגיב על כך.

"למה אתה דואג, בן? אחיך יכול לשמור עליי."

"אני לא אוהב את הסיפור הזה, אבא. היית צריך לדרוש ממנו לפגוש אותך בבית," אני נאנח בתסכול, "מה קורה עם חזי? הוא לא עונה לשיחות ממני."

"ניסיתי להתקשר אליו והוא לא ענה לי. אחרי הפגישה ניסע אליו הביתה," אבא אומר.

"הגענו למתחם. מאוחר יותר אעבור איתך על המסמכים, לך לישון קצת," אחי אומר.
"סגור."

אני מנתק את השיחה ומייד שולח הודעה לסער כדי שאבא לא ישמע. הוא נחוש להרחיק אותי מהעסקים בארץ ולדעתי, הוא התחיל להסתיר ממני יותר מדי מידע.

אני: תתקשר אליי בלי שאבא ישים לב, אני רוצה להקשיב לפגישה.
סער: אנחנו בדרך לחדר הישיבות, אתקשר ברגע שהפגישה תתחיל.

אני קם מהכיסא ומתהלך בחדר, לא אוהב את תחושת הבטן הרעה שלי. לאחרונה, בנו הבכור של ציון, אריק, תפס פיקוד על העסקים של אבא שלו ובמקום לעבוד עם האחים שלי בשיתוף פעולה, הם מרגישים שהוא מתחרה בהם. ניסיתי לדבר עם אבא על הנושא, אך לטענתו, אריק מבסס את מקומו בארגון. בשבועות האחרונים אריק יצר איתי קשר וניסה לדלות מידע על העסקים שלי בארצות הברית, אך לא שיתפתי פעולה או סיפקתי לו מידע. הבהרתי לו שהעסקים שלי לא קשורים לשותפות בין האבות שלנו. הוא לא קיבל את התשובה בצורה יפה במיוחד. הטלפון שלי מצלצל על השולחן ואני ממהר לענות, משתיק את השיחה כדי שלא ישמעו אותי. אני מתיישב על הכיסא ותוחב את האוזניות לאוזני כדי לא לפספס אף מילה.

"הזמנתי לבו קפה," אני מזהה את קולו של ציון.

"מה היה דחוף כל כך, ארושס?" אבא ניגש ישר לעניין. "קרה משהו שאני צריך לדעת עליו?"

"אתה יודע שלא הייתי מעז להפריע לך ביום שישי אם לא היה מדובר בעניין חשוב," ציון מתחיל לומר בטון לא ברור. אולי, אם הייתי רואה את הבעות פניו, הייתי מבין לאן הוא חותר. "אתה מכיר אותי כבר מעל שלושים שנה, התחלנו את הדרך יחד..." הוא שותק וכעבור רגע נשמע קול נשי.

"אני מצטערת על ההפרעה," מישהי אומרת ואני ממתיך לשמוע במי מדובר, אך כולם שותקים. בטח מדובר במזכירה

שהגישה להם את הקפה.

"תגיע לעניין, ציון, למה אנחנו פה?" אבא הראשון לשבור את השתיקה, קולו ענייני.

"אני מרגיש שאתה פועל מאחורי גבי, מגדיל את ההון שלך על חשבוני ודוחק אותי לצד." אני נד בראשי בחוסר אמון. על מה הבן זונה מדבר?

"אתה צריך לבסס את הטענה הזאת וקשה לי מאוד להאמין שתצליח." אבא מעמיד פנים שאינו מתרגש מדבריו, אך אני מכיר אותו טוב מספיק כדי לדעת שהוא מרגיש נבגד.

"ביקשת ממני לאפשר לכן שלך להשתמש בשם התאגיד שלנו עבור בית המלון הקטן שהוא קנה בארצות הברית," הוא מאשים, "ואישרתי ללא היסוס כי הבנים שלך הם כמו בנים עבורי. אני גאה ברפאל, אבל מרגיש מרומה. לא דיברנו על רשת בתי מלון בוטיק או על מסעדות שף הנושאות את השם שלי בזמן שאני לא חלק מהן. את השם הזה בנינו בעבודה קשה מאוד."

"אתה שוכח פרט קטן. רפאל היה זה שהגה את הרעיון והקים את רשת בתי המלון, ואנחנו לא עשינו דבר מלבד להלבין את ההון שלנו ולהפוך למולטי מיליונרים."

"השם שלנו היה זה שהפך את הרשת..." הוא מרים את קולו. "השם שלנו כמעט החריב את הרשת ורפאל היה זה שהציל אותה," סער מתערב בקשיחות. "חוץ מזה, אני לא מבין על מה השיחה הזאת. אחי, על דעת עצמו, מעביר לך מדי חודש אחוז יפה מהרווח ועוזר לך להלבין כספים."

"אחייך מעביר לנו פירורים," אריק, שכעת ברור לי שמשלתף בפגישה, מתלהם. "הצעתי לטוס לשם, לעבוד לצידו ולהיות שותף פעיל, והוא מסרב כי הוא חושב שהוא טוב ממני."

"אל תבלבל את המוח. רפאל חייב לשמור על פרופיל נמוך

כדי שהעסקים ימשיכו להניב רווחים יפים. אם תיסע לשם תהרוס עבודה קשה של שנים. לא סתם הוא למד משפטים והתחיל דף חדש באמריקה, המטרה שלו הייתה לרדת מהרדאר של מערכת המשפט בארץ והוא הצליח. חוץ מזה, העסקים האלו שייכים לו והוא לא צריך שותפים." סער שומר על קול נמוך מתוך כבוד לאבא ולציון. בשונה מציון, אבא לימד אותנו לכבד את השותף שלו כמו אב שני.

"הבן שלי הגיע למשרד שלך, ביקש ממך את מתחם אולמות האירועים וסירבת לו." ציון מוסיף, מגיע לסיבה האמיתית שהובילה לשיחה הזאת. בחודשים האחרונים אריק מתעקש להשתלט על מתחם האירועים, אבל זה לא יקרה. לא אאפשר לו להרוס את אחד העסקים המצליחים שלי.

"הוא לא הציע לקנות אותו, הוא ביקש אותו," אבא מדגיש את המילים האחרונות. "השקעתי במתחם הזה הרבה מאוד כסף, ומלבד ההשקעה, המתחם הזה מגלגל לנו מיליונים בשנה. למה שאתן אותו? הוא לא מנהל אותו או השקיע בו מזמנו. אנחנו מחזיקים בצוות, אז למה הוא מתעקש דווקא על המתחם? מה הקשר שלו למקום הזה?"

"המתחם ממוקם בשטח השליטה שלנו. אם לא היינו מאשרים את הפתיחה שלו, זה לא היה קורה," אריק מתעקש.

"זאת הסיבה שבזכותה אנחנו שותפים," אחי מדגיש את המילים האחרונות. "למקרה ששכחת, ההסכם היה שאנחנו נשקיע את הכסף ואת העבודה, ואתם תאפשרו לנו לבנות בשטח שלכם ותדאגו לאבטחה."

"המיקום חשוב לי ולכן המתחם הזה חייב להיות שלי," אריק מרים את קולו. "הוא יהיה הראשון ברשת מתחמי אולמות אירועים ארצי. כמו שאתה מגדיל את הרווחים שלך בזכות השם שלנו, אין

שום סיבה שגם אני לא אוכל לעשות זאת ושתסרב לי." "אני מגדיל את הרווחים בזכות השם שלך?" אבא כנראה מכוון את השאלה לציון. "אנחנו לא מגדילים יחד את הרווחים שלנו?" "העסקים של רפאל מכניסים הרבה כסף שלא מגיע אליי," ציון מנמיך את הקול.

"העסקים שלו הם העסקים שלו, ותופתע לדעת שאתה מרוויח מהם יותר ממני," אבא אומר את האמת. הוא אף פעם לא היה מוכן לקחת ממני אפילו שקל. ההסכם היחיד בינינו הוא שאלבין את ההון המשפחתי בכל הזדמנות אפשרית.

"אתם משתלטים על הרכוש המשותף לאט-לאט," אריק מתערב. "יש לך דרך להוכיח את זה או שאתה רק זורק מילים גדולות לאוויר?" אבא שומר על קור רוח. "ציון, אני מניח שאתה מאפשר לבן שלך להאשים אותי מפני שהוא הציג בפניך הוכחות לכך שפעלתי במטרה להשתלט על העסקים המשותפים שלנו. אם קיים בסיס לדבריו, אשא באחריות, אתנצל ואפצה אותך, אבל אם ישתב פה ואפשרת לבן שלך לזלזל בי ללא שום הוכחה, יהיו לך השלכות קשות," הוא חותם את השיחה ושומעים כיסאות זזים. "חכה רגע," קולו של ציון משתנה ומתמלא חרטה. "זאת לא הייתה מטרת השיחה."

"עד עכשיו לא הבנתי מהי מטרת השיחה מלבד להאשים אותי בכך שאני כביכול נועץ סכין בגבך." "זה מה שאתה עושה..." אריק עונה בתקיפות.

"סתום את הפה!" ציון מרים את קולו, מרעיד את החדר. "השיחה הסתיימה," אבא מבהיר בטון מקפיא. אני שומע תזוזה ומתקשה לעצור את החשק לחבוט במשהו. אם הבן זונה היה נופל לידיי הוא היה משלם מחיר כבד על הדרך שבה הוא זלזל באבא שלי.

"אבא יצא מהחדר וציון רץ בעקבותיו, סער לוחש, מעדכן אותי. "לאן אתה הולך?" הוא מרים את קולו. "חכה פה ותן להם לדבר."

"לך תזדיין, כל זה לא היה קורה אם אתה והאחים המחורבנים שלך הייתם מכבדים אותי!" אריק עונה בזלזול. "אחיך טס לאמריקה ולמד משפטים," הוא ממשיך בלעג וצוחק. "הוא חושב שהוא טוב מכולנו, אבל הוא חי בסרט. למה אתה חושב שאבא שלך שלח אותו לשם? הוא מפחד על הליצן, כי הוא יודע שאין לו את הביצים שצריך כדי לעמוד בראש העסקים שלנו." "על מה אתה מקשקש?" סער שומר על קור רוח. "אם לא אחי, לא היה לנו כלום."

"כן, שמענו את ההארטה הזאת," אריק עונה בקול גבוה, "סע לי מהעיניים לפני שאשכח שאתה חלק ממשפחת אשל ואתקע לך כדור בראש."

"אתה תתקע לי כדור בראש?" נשמע איום בקולו של אחי. הבן זונה לא יודע כמה הוא יתחרט על המילים האלו. "צא, אני בטוח שאבא שלך ישמח אם תתפרץ לשיחה."

דלת נטרקת בחוזקה.

"שמעת?" סער שואל.

"איפה אבא?" אני מברר.

"יצא מהמשרד וציון מיהר אחריו. נשארתי מאחור לעצור את הדביל, הם צריכים לדבר לבד."

"אתה מכיר את אבא. לא משנה מה ציון יגיד או יעשה, הוא לא יסלח לו."

"הדפוק הזה, אריק, הוא הבעיה העיקרית. הוא מאכיל את אבא שלו בסרטים, אבל נראה שציון התחרט והבין שהוא פגע באבא בשטויות שאמר, אחרת הוא לא היה רץ אחריו."

"אל תשאיר את אבא לבד, אני מבקש.

"אני בדרך אליו," הוא אומר ונשמע שהוא בהליכה. "אני מקווה שבבילוי שהוא לא זרק לאבא עוד מילה לא במקום, כי יש גבול לסבלנות שלי."

"תתעלם ממנו. אחרי השיחה הזאת המתח בין אבא לציון..."
"חכה דקה," הוא קוטע אותי, "אבא יודע לשמור על פרצוף פוקר, אבל הוא זועם." נשמע כאילו הוא רץ.
"למה אתה אומר את זה?"

"הוא התיישב מאחורי ההגה והחרא השני נכנס אחריו למושב הנוסע. הם מתווכחים בתוך האוטו."
"איפה אריק?"

"עומד בצד, מדבר בטלפון ומסתכל עליהם."
"כנס לאוטו ות..." אני משתתק כשקול פיצוץ גדול נשמע ומייד אחריו שאגתו של סער. "מה קרה?" אני שואל בבהלה ומזנק ממקומי, ליבי מחסיר פעימה ונשימותיי כבדות. זה לא יכול לקרות... זה לא יכול לקרות...

"הוא התפוצץ!" סער צורח. "האוטו התפוצץ ואבא בפנים!"
"על מה אתה מדבר?" אני שולח את כף ידי לגרוני, מתקשה להילחם בנשימותיי הכבדות. כל חלק בגופי רועד וכפות ידיי מזיעות. "דבר אליי, סער, על מה אתה מדבר?" אני לא מזהה את קולי ומניח את כף ידי על השולחן, תופס בו לתמיכה לפני שברכיי קורסות.

"הוא מת," הוא מתייפח, "אבא מת... הוא מת... הוא מת..."

סיק 1

ויקה

"שיחקת אותה," דיוויד מחמיא לי בחיוך רחב. "את מבריקה ועשית עבודה ראויה לשבח."

"תודה רבה," אני עונה בהתרגשות, מתקשה להאמין שהצלחתי להציל את התיק הזה. "אתה חוזר למשרד?"
 "לא, סיימתי להיום. נתראה מחר."

"נתראה מחר," אני משיבה בחיוך מנומס ופונה לעבר מכונת השתייה. אני שולפת את הטלפון הנייד מהתיק כדי לשלם ורואה כמה שיחות שלא נענו מאחותי אלין. הרגשה רעה מתגנבת לבטני. אלין לא נוהגת להתעקש, אלא אם קרה משהו. אני נושמת עמוק, מוותרת על השתייה ויוצאת מבית המשפט, מכינה את עצמי נפשית לרגע שבו אחותי הקטנה תענה לשיחה.

"סוף כל סוף את חוזרת אליי," היא מתפרצת בבכי. "בשביל מה יש לך טלפון אם את אף פעם לא עונה לשיחות?" היא ממשיכה ברוסית. אלין מדברת ברוסית אך ורק כשהיא נסערת. "הייתי בדיון. את מוכנה להירגע ולספר לי מה קרה?" אני שומרת על רוגע בקולי על אף שברכיי מאיימות לקרוס. אני

צועדת הכי מהר שאני יכולה לכיוון החניה, ומקללת בליבי את דיוויד על כך שהוא מאלץ אותנו לנעול נעלי עקב לעבודה. "אבא הרביץ לאימא, הוא שבר את הטלוויזיה ואת השולחן בסלון, היא מספרת בבכי, "אני לא יודעת מה לעשות, היא לא רוצה להתפנות לבית החולים."

"אני בדרך." אני מנתקת את השיחה ומקללת חרישית, נכנסת לרכב ויוצאת מהחניה. בעבר הייתי מקללת אותו אחרי כל אירוע כזה ומאחלת לו את הגרוע ביותר. היום אני מאשימה אותה בכל הרע בחיינו. אלין לא צריכה לחוות את אותו הסיוט שחווייתי בתור נערה, ומתסכל אותי לדעת שאני לא יכולה להציל אותה מהמציאות המעוותת הזאת. האישה הזאת לא מסתפקת בכך שהיא הרסה לי את הילדות, היא עושה את אותו הדבר גם לאלין, ואני כבר לא בבית כדי להגן עליה ולעצום את עיניה. הטלפון הנייד מצלצל ואני מסתכלת על המסך, רואה את שמה של אלונה ונאנחת בתסכול. הייתי אמורה להגיע כבר למשרד ולא להיות בדרכי לבית הוריי.

"היי," אני עונה ומשתדלת לשמור על קול יציב.

"היית אמורה להגיע, לא? אבא שלי עדכן אותי שהדיון הסתיים לפני כמעט רבע שעה."

"אחותי התקשרה אליי ועדכנה אותי שאימא שלי נפצעה. אני נוסעת לבדוק מה קרה לה, היא לא מעוניינת להתפנות לבית החולים," אני משקרת. אלונה היא חברה שלי, אבל היא לא צריכה לדעת מאיזו משפחה עלובה אני מגיעה.

"היית צריכה לעדכן אותי," נזיפה לא ברורה עולה מקולה. "אומנם אנחנו חברות מחוץ לשעות העבודה, אבל זה לא אומר שאת יכולה לקבל החלטות כאלו ללא אישור בשעות העבודה." "אני לא מבינה מה הבעיה, אני לא עובדת שעתית ואין לי

דיון או משהו דחוף לעשות במשרד." אני שומרת על קול רגוע. בסופו של דבר, היא לא הייתה מרשה לעצמה לדבר אליי בצורה כזאת, אם לא הייתי מאפשרת לה לעשות את זה. חלפה שנה ואני עדיין צריכה להזכיר לעצמי שאני כבר לא מתמחה.

"אבא שלי התקשר וחפש אותך, הוא רצה לעבור איתך על משהו," היא ממשיכה באותו טון חמור. "אבל אל תדאגי, אני אטפל בזה ואחפה עלייך," היא מדגישה את המילים האחרונות. "בכל אופן, התקשרתי להזכיר לך שאנחנו יוצאות הערב. אני מקווה מאוד שאת לא מתכננת לבטל, זה חשוב מאוד עבורי ואת חייבת לי."

"לא, לא אבטל." אחיזתי בהגה מתחזקת. אלונה חושבת אך ורק על עצמה, לא מעניין אותה בכלל שאימא שלי פצועה. "שלחי לי את הפרטים."

"מעולה, נתראה." היא מסיימת את השיחה. אני פולטת קללה ומתקשרת לקארין, החברה הכי טובה והשותפה שלי לדירה. "מה קורה?" היא עונה אחרי כמה צלצולים.

"אמרתי לך כבר שאסור לי להיות מאושרת, נכון? בכל פעם שאני מרשה לעצמי לשמוח, משהו רע קורה." עיניי מתמלאות בדמעות ואני מתעצבנת אפילו יותר. הבטחתי לעצמי שלא אבכה שוב באשמת ההורים הדפוקים שלי. "אלין התקשרה אליי, הוא שוב הרביץ לה ושבר את הטלויזיה ואת השולחן בסלון." "שיט, אלין ראתה את זה?"

"אני לא יודעת, אין לי מושג. היא התקשרה אליי נסערת אז לא שאלתי יותר מדי שאלות. אני בדרך הביתה." אני מאבדת שליטה על הדמעות ונזכרת בכל הפעמים שבהן עמדתי בצד וצפיתי בו מרביץ לה. הייתי עומדת כמו טיפשה ובוכה בזמן שהיא התחננה בפניו שיפסיק. "אני מתעבת אותה," אני מסננת

וחובטת בהגה.

"תירגעי, את לא יכולה להגיע הביתה נסערת. אלין צריכה אותך."

"אני יודעת, אבל אני כועסת כל כך," אני נלחמת בדמעות ומתקשה לבלוע את הרוק. "חשבתי שאחרי שאעזוב את הבית כבר לא אצטרך להתעסק בהם, וזה לא כך. כל עוד אלין גרה איתם, אני לא יכולה להתנתק ממערכת היחסים החולנית שלהם." "אימא שלך זקוקה לעזרה."

"אי אפשר לעזור לאדם שלא רוצה לעזור לעצמו, ותאמיני לי, ניסיתי," אני מכריחה את עצמי לנשום עמוק ומנגבת את הדמעות. "אני עולה הביתה, אדבר איתך כשאצא מפה. יכול להיות שאביא את אלין, תהיה לך בעיה עם זה?"

"את יודעת שאני מאוהבת בילדה הזאת, ומבחינתי, היא יכולה להישאר לגור כאן איתנו."

"תודה, הייתי צריכה לשמוע את זה ממך. אוהבת אותך."

"ואני אותך. אם תצטרכי משהו, אני כאן בשבילך."

"אני יודעת. נתראה בבית." אני מסיימת את השיחה ומודה בליבי על כך שזכיתי להכיר את קארין. אני יוצאת מהרכב וצועדת לכניסה לבניין, תוהה באיזה מצב אמצא את אימא.

"אלין," אני קוראת כשאני נכנסת הביתה וסוגרת אחריי את הדלת, מסתכלת על הבלגן שהמקולל השאיר מאחוריו. זכוכית השולחן מנופצת על הרצפה, והטלוויזיה מרוסקת בפינת הסלון.

"אנחנו בחדר," אלין עונה. אני נושמת עמוק, מאגרפת את כפות ידיי הרועדות ונלחמת בדמעות. לא משנה כמה זמן יחלוף, אני עדיין יכולה לשמוע את צעקותיה בזמן שהוא חובט בה ושובר את הרהיטים.

"היי," קולי חנוק. אני מושכת את אחותי הקטנה ועוטפת

אותה בזרועותיי. אימא הפצועה שוכבת על המיטה ובוכה בשקט. פניה היפות חבולות וזרועותיה מדממות. "תירגע, דובית שלי. את רוצה לשתות? אביא לך מים?" אני מלטפת את גבה ומרגישה אשמה על כך שהשארתי אותה לבד להתמודד עם שניהם.

"הגעתי הביתה ומצאתי אותה מדממת על הרצפה," היא משתנקת ומתבוננת בי בבעתה. "חשבתי שהוא הרג אותה."

"אני בסדר," אימא אומרת בקול שקט.

"לא, את לא בסדר." אני מביטה בה בטינה. "אם היית בסדר,

היית מתלוננת נגדו."

"אמרתי לך לא להתקשר לאחותך," היא מתעצבנת, מנסה לזוז ומעווה את פניה בכאב. "לא נוטשים בני משפחה, עומדים לצידם בשוב וברע. כרגע אבא שלך חולה והוא זקוק לי, אני לא יכולה להשאיר אותו לבד."

"חולה וזקוק לך? על מה את מדברת? אנחנו זקוקות לך, הבנות שלך זקוקות לך!" אני מדגישה את המילים האחרונות. "הרסת את חיי ועכשיו את הורסת את חייה של אלין, לא אכפת לך מאיתנו בכלל!"

"איך הרסתי את חייכן? ילדתי אתכן והענקתי לכן את כל מה שיכולתי, אבל את ילדה כפוית טובה שלא יודעת להעריך כלום! נטשת את המשפחה שלך וזאת הסיבה שבגללה לעולם לא תצליחי. תמיד תהיי כישלון," פניה מאדימות כשהיא צועקת את המילה האחרונה. היא מאגרפת את הסדין בכפות ידיה ומתקשה להסוות את הכאב. "אדם שנוטש את משפחתו לעולם לא יצליח, לעולם!"

"לא נטשתי את המשפחה שלי, ברחתי ממך ומבעלך! את מסרבת לפקוח את העיניים ולראות עד כמה אתם רעילים," אני יורה בדמעות. "אל תצפי ממנה לנקות את הבלגן שעשיתם,

את תצטרכי לנקות אותו במצבך! אני לוקחת אותה מפה! היא לא תהיה זאת שתטפל בך, לא אאפשר לך להרוס את חייה כמו שכמעט הרסת את שלי!"

"על מה את מדברת, ויקה? אי אפשר ללכת ולהשאיר אותה במצב הזה," אלין בוכה ומסתכלת על אימא ברחמים. "היא לא יכולה לזוז והיא חתכה את הראש, יכול להיות שהיא זקוקה לתפרים."

"אם היא זקוקה לתפרים אז שתתקשר לאמבולנס." אני אוחות בצדי פניה של אחותי ומתבוננת בעיניה הירוקות. "אני מתחננת אלייך, אל תהיי טיפשה כמוני. היא בוחרת במצב הזה ואין שום דבר שאנחנו יכולות לעשות כדי לשנות את דעתה. במשך שנים טיפלתי בה ודאגתי לה, ובתמורה היא זרקה אותי מהבית ובחרה בו," אני מזכירה לה. "יום אחד היא תעשה לך את אותו הדבר." "זרקתי אותך? את ביקשת ממני לבחור בינך לבין אבא שלך!" היא מטיחה בפניי. "חשבת שאזורק אדם חולה לרחוב? את בריאה ויכולה לדאוג לעצמך. לאן הוא יגיע? אכפת לך בכלל אם הוא חי או מת?"

"לא, לא אכפת לי," אני עונה בכנות, "אני מייחלת ליום שבו הוא ימות."

"איך את יכולה לומר דבר כזה? הוא אבא שלך!" "השאלה היא איך את לא מדברת כמוני אחרי כל מה שהוא עשה לך. תסתכלי על עצמך, את מעוררת רחמים," אני נאנחת ויוצאת מהחדר, מתקשה להמשיך להתבונן בפניה החבולות. אלין יוצאת בעקבותיי לסלון ושתינו מסתכלות על הנזק שהם גרמו. "אני לא יכולה להשאיר אותה לבד," אלין אומרת בעצבות.

"מה יקרה אם הוא יחזור וירביץ לה שוב?" "הוא לא יחזור הלילה." אני ניגשת למטבח, שולפת את

המטאטא ואת היעה וחוזרת לסלון. לא הצלחתי למנוע מאלין לראות את אימא במצב הזה, אבל לא אתן לה לנקות אחריהם. "מה את עושה, ויק? אמרת שאת..." היא מושיטה את ידה למטאטא ואני מושכת אותו ממנה.

"אני אנקה פה," אני אומרת בהחלטיות, לא משאירה מקום לוויכוח. "את בתקופת מבחנים, לא? לכי ללמוד במקום לבזבז את הזמן על שטויות." "אעזור לך," היא מציעה ומוחה את הדמעות. "יחד נסיים מהר יותר."

"אני לא צריכה עזרה ואני לא מעוניינת שתנקי אחריהם. בבקשה, אלין, לכי ללמוד," אני מפצירה בה והיא מהנהנת, אך במקום להיכנס לחדרה, היא נכנסת פעם נוספת לחדר של אימא. אני בוחרת לשתוק וממשיכה לנקות. יום אחד היא תבין שאף אחד לא יכול לעזור לאישה הזאת, כל עוד היא מסרבת לעזור לעצמה.

סיק 2

רפאל

"יש לך אורחים," מאור מכריז. אני מרים את ראשי מהמסמכים ומסתכל מבעד לקיר הזכוכית המשקיף על הרחבה הראשית של הדאנס בר. אריק ארושס – השותף שלי, וגיסו קובי, צועדים לעבר המדרגות המובילות לקומת המשרדים. לאחר הרצח של אבא ושל ציון תפסתי את מקומו של אבא והפכתי בלית ברירה לשותף של אריק, בנו של ציון הממשיך את דרכו.

"הוא דיבר איתך? ידעת שהוא מגיע?" אני מאגרף את כפות ידיי. הדאנס בר לא קשור לעסקים המשותפים שלנו, ואין סיבה שהוא יגיע לכאן. הדבר האחרון שאני צריך הוא שהמטרה תסגור את המקום בטענה שראשי ארגון פשיעה מתכנסים בו ומסכנים את הציבור.

"תירגע," מאור מזהיר, "אין צורך במריבות מיותרות." אני לא מגיב על כך ולוגם מבקבוק הסודה המונח על השולחן. אריק ואני אף פעם לא הסתדרנו ולא משנה כמה האבות שלנו ניסו לחבר בינינו, זה לא צלח להם. אם זה היה תלוי בנו, סביר להניח שהשותפות הזאת הייתה מתפרקת לפני שנה וחצי, מייד

אחרי האסון, אך מיום ליום אני מבין עד כמה קשה יהיה לפרק אותה. במקום לחתום על חוזים מסודרים, האבות שלנו לחצו ידיים והותירו אחריהם תווה ובוהו אחד גדול.

"הפתעה," אריק מכריז ומתפרץ פנימה. "מה קורה, אחים שלי?" "מה אתה עושה פה?" אני שואל בקרירות ונעמד, אך לא נראה שהוא מתרגש מדי מהטון שלי. הוא מכיר אותי טוב מספיק כדי לדעת שלא אוהב את ההפתעה הזאת.

"פתחת פה מקום יפה, נראה על רמה ומעוצב בטוב טעם," הוא מתעלם משאלתי. "הוא לא אמור להיות חלק מהשותפות שלנו? ממתי יעקב זכרנו לברכה השאיר את אבא שלי מחוץ לעסקים? אתה חושב שאבא שלי היה עובר על כך בשתיקה?" "אל תערב את אבא שלך או את יעקב בזה," מאור מתערב לפני שאני מאבד שליטה. הוא עוקף את השולחן שלו ונעצר לצדי, מסמן לי לחזור לשבת ליד שולחן הישיבות והם מצטרפים אליי. "את המבנה קיבלתי במתנה מיעקב והוא רשום על שמי," מאור מסביר, על אף שאני לא חייב לבן זונה דין וחשבון. "רפאל הוא השותף שלי. ל'הילס' אין שום קשר לעסקים של משפחת אשל."

"זאת הטעות שלך," הוא מתעלם ממאור ועונה לי, "כל עסק שרשום על שמך שייך לעסקים של משפחת אשל, ולכן הוא צריך להיות חלק מקבוצת A&E." הוא מדגיש את מילותיו האחרונות, עיניו החומות נעוצות בעיניי. "כל עוד אבא שלך היה ראש המשפחה יכולת לעשות מה שרצית, אבל זה נגמר. ברגע שירשת את מקומו איבדת את הזכות הזאת."

אני נשען במרפקי על השולחן ומתבונן בעיניו. "הקבוצה נקראת E&A, אשל וארושס," אני מבהיר בקול שקט. "תגיע לעניין, מה אתה עושה פה? מה אתה צריך?"

"אחרי כל מה שעשיתי עבורך, זה הדיבור בינינו?" הוא מבלבל את המוח. "אתה זוכר שישבתי כמעט שנה בכלא אחרי שנקמתי את המוות של אבא שלך? בזמן שאתה המשכת בחיים ופתחת את המועדון, אני נקברתי בתא מסריח."

"ביקשתי ממך לנקום את המוות של אבא שלי? אתה לא יכול לדרוש תשלום על משהו שעשית על דעת עצמך," אני מזייף אדישות. "בשורה התחתונה, נקמת את המוות של אבא שלך, נתפסת ובמזל התיק נפל מחוסר הוכחות. אין לזה שום קשר אליי או למשפחה שלי."

"אתה כפוי טובה," הוא מאשים ומרים את הקול. "גידלו אותנו כמו אחים ולימדו אותי להיות הגב שלך, וזה מה שעשיתי. חבל שזה לא הדדי."

"אם זה לא היה הדדי, היית משתחרר מהכלא ומגלה שלא נותר לך כלום," אני מזכיר לו. "בשנה האחרונה, חיסלתי את הארגון של חייט, נלחמתי את המלחמות שלך ושמרתי על המקום שלך." "פעלת לטובתך האישית! אם הייתי נופל, היית נופל יחד איתי."

"אל תהיה בטוח כל כך, יכולתי לנצל את המצב ולהשאיר אותך חסר כול."

"תירגעו שניכם," קובי מתערב, "אנחנו שותפים והשותפות הזאת לא עומדת להסתיים, הגיע הזמן שתתנהגו כמו מנהיגים," הוא ממשיך בטון נוזף.

"אני רוצה לדעת מה קורה בעסקים שלנו," אריק מתעלם מגיסו. "שלחתי לך דוח מפורט," אני שומר על קור רות. "כל חודש דיווחתי לאבא שלך וזה לא עומד להשתנות בזמן הקרוב." "אני לא מבין את הנתונים היבשים ואת הגרפים, אני רוצה יותר פרטים."

"אתה מוזמן לשאול ואפרט לך, אני לא מסתיר כלום."
 "והכי חשוב, אני רוצה רבע מהמקום הזה," הוא ממשיך
 בביטחון, "חצי שייך למאור והחצי השני יתחלק בינינו."
 "על מה אתה מדבר, ארושס? מה שתית?" אני שואל בחיוך
 משועשע.

"זה מגיע לי ואתה יודע את זה."
 "הדבר היחיד שאני יודע זה שהגיע הזמן שלך ללכת," אני לא
 מסיר את עיניי מעיניו הכהות. "הפגישה הסתיימה."
 אריק מרים את הטלפון הנייד מהשולחן בהפגנות ונעמד.
 "השיחה לא הסתיימה פה."

"בעצם, אתה צודק, היא לא הסתיימה," אני מתקן את עצמי.
 "הגיעה לאוזניי שמועה ואני מקווה מאוד, לטובתך, שזאת רק שמועה."
 "במה מדובר?" הוא נדרך.

"התחלת להתעסק בסחר בנשק?"
 "מי סיפר לך את השטות הזאת?" הוא צוחק. "כדאי שתחליף
 את האנשים שלך, כי הם גרועים בעבודה שלהם."
 "אני מקווה, כי אם אגלה שאתה מסתיר נשקים במחסנים
 המשותפים שלנו, זה לא יסתיים בצורה יפה."

"אסתיר מה שמתחשק לי במחסנים שלי," הוא מבהיר.
 "במחסנים שלך, לא במחסנים שלנו."
 "אם כבר העלית את הנושא, אני עובד על עסקה מטורפת.
 רוצה להשתתף בה?"

"במה מדובר?" אני נשען לאחור ומעמיד פנים שהעסקה
 הזאת מעניינת אותי. אין לי שום כוונה להרחיב את העסקים
 המשותפים שלנו, אבל מעניין אותי לדעת מה הוא מתכנן.
 "כמו שאתה בטח יודע, מאז שהטלגרם והטלגרס נכנסו
 לחיינו, נהיה קל יותר לבצע עסקאות סמים והסוחרים מתחננים

לחומר טוב." הוא יודע מה דעתי על סמים, ובכל זאת, הוא מתיישב חזרה ומציע לי להשתתף בחרא הזה. "מצאתי דרך לייבא חומר טוב מאפריקה, חומר שלא נראה קודם. רוצה להיות שותף? זאת עסקה של פעם בחיים. יחד, נוריד את כל הארגונים של הערבים שתפסו בלעדיות על הסמים בארץ."

"אם תסבך אותי בבעיות, זה יהיה הסוף שלך," אני מאיים ונעמד, מבהיר לו שהשיחה הסתיימה. הוא וקובי קמים מהכיסאות. "צדקתי או לא כשאמרתי שאין לך את מה שצריך כדי לעמוד בראש הארגון? רצחת את המורשת של אבא שלך, אתה בדיחה," הוא יורה בחיך מרוצה ומתקדם ליציאה.

דלת המשרד נפתחת ואחי הצעיר, דניאל, נכנס פנימה. "מה קורה, ארושס?" הוא שואל בחיך ולוחץ את ידו. "אתה יודע מי התקשר אליי אתמול? החבר שלך, יניב," הוא עונה לדניאל אך עיניו ממוקדות בי בהתגרות. "יצא לנו לבלות יחד לא מעט בזמן שישבתי בפנים."

"וואלה? מה הוא מספר?" הוריד בצווארו של דניאל מתנפח. הוא יודע, בדיוק כמוני, שארושס לא מזכיר אותו סתם. "מה הוא יכול לספר? אתה המשכת בחיים, התחתנת והתקדמת, בזמן שהוא מת בפנים," הוא ממשיך לבחון אותי. "הוא לא מרוצה מהעניין וחבל, הוא בחור טוב. לא היית צריך לדפוק אותו." "אני דפקתי אותו? אתה לא מתבייש לומר את זה?" אחי מתפרץ.

"תירגע, כולנו יודעים שלא דפקת אותו," אני מבהיר. "נוזו? אחותך מחכה לי," קובי מציל את המצב ויוצא מהמשרד, מאיץ באריק וסוגר אחריהם את הדלת. אני מפנה את ראשי לאחי שצועד מצד לצד ויורה קללות. הוא לא התגבר על המקרה הזה, וכנראה לעולם לא יצלית.

דניאל חשב שהוא ויניב החברים הכי טובים, אבל כולנו הבנו די מהר שהבן זונה מנצל אותו ואת שם המשפחה שלנו. יניב גרם לדניאל להאמין שאבא מזלזל בו וסיבך אותו בעסקת סמים גדולה. ברגע שהם נתפסו, אבא נכנס לתמונה והפיל על יניב את כל התיק.

"אמרתי לאבא שההסדר הזה דפוק והוא לא הקשיב לי," דניאל מרים את הקול, "יניב ואריק בקשר עכשיו? הם חברים טובים?" "אריק רק רוצה לעצבן את רפאל, אל תתייחס אליו," מאור מזייף אדישות, אך שנינו יודעים שהמזדיין לא הזכיר אותו סתם. משהו עומד מאחורי זה. "הוא רוצה רבע מה'הילס' ואחייך סילק אותו."

"דבע? איך הוא קשור למקום?" דניאל שואל בחוסר הבנה. "הבן זונה חושב שאתה חייב לו על התקופה שהוא ישב בפנים." "בקרוב הוא יבין שאני לא חייב לו כלום." אני מתיישב ומרים את הטלפון שעל הצג שלו מתנוססת הודעה חדשה מאלונה.

אלונה: אראה אותך במועדון הערב?

אני: יכול להיות. התחלת לעבור על המסמכים ששלחתי לך?

אלונה: התחלתי אבל זה מורכב מדי, נצטרך לדבר על הנושא

בארבע עיניים.

אני: מתי?

אלונה: כשאסיים ללמוד את החומר. תן לי כמה ימים.

אני: קיבלת.

אלונה: אפשר לדבר עכשיו על נושאים שלא קשורים לעבודה?

אני: לא.

אלונה: אל תהיה רע, אני מתגעגעת אליך.

אני: את לא אמורה להתגעגע לסטוץ.

אלונה: זה כל מה שהייתי עבורך? סטוין?
אני: אין לי כוח להיכנס שוב לנושא הזה.
אלונה: הבנתי, אתה לא מעוניין בקשר רציני, אז מה הבעיה
להמשיך באותה המתכונת?
אני: המתכונת הזאת לא מספקת אותך.
אלונה: כיף לי איתך וזה מספיק לי.

"עם מי אתה מתכתב? אתה מקשיב לי?" מאור שואל.
"אלונה שלחה לי הודעה," אני עונה בביטול ושוב מרצין. "אני
חייב למצוא דרך להשתחרר מהשותפות הזאת לפני שאדפוק
לאריק כדור בראש."

"דיברנו על הנושא, לא? אתה צריך לקרר את היחסים בינך
לבין אלונה," מאור נוזף בי. "היא עורכת דין מטורפת ואתה צריך
אותה, אל תהרוס את הקשר המקצועי שלכם."
"אתה עדיין מזיין אותה?" דניאל בוטה כמו תמיד. "תגיד, מה
אתה מתכוון לעשות עם ארושס? אנחנו לא יכולים לגנוב ממנו
את כל הרכוש ולפתור את העניין?"

"זה לא עובד ככה," אני עונה בחוסר סבלנות ומדליק סיגרטה.
אם לא אמצא דרך להשתחרר מהשותפות הזאת, הסיפור הזה יסתיים
באסון. "יש בעיות שאני צריך לדעת עליהן?" אני משנה נושא.
דניאל הוא האחראי על ניהול האנשים בשטח. אני לא אוהב לסבך
אותו ואם הייתי יכול, הייתי מרחיק אותו מהרחובות, אבל אין לי
שליטה עליו. הוא אוהב את הכוח ואת תשומת הלב של הסביבה.
"לא, היה יום שקט," האידיוט נשמע מאוכזב. "אחזור בלילה.
פותחים את הכלוב הראשי, נכון?"

"למה לא?" אני שואל ולא ממתין לתשובה. "אתה אחראי
על הסגירה."

"אין בעיה," הוא עונה בחוסר סבלנות ויוצא מהמשרד.
 "מה נעשה עם ארושס? אנחנו לא יכולים לתת לו להסתובב במועדון," מאור משחק בעט שבידו, לוחץ פעם אחר פעם על מנגנון הלחיצה ומטריף אותי. אבא העניק למאור במתנה את ה'הילס'. מאור היה עבירו כמו בן נוסף. הוא היה זה שיזם את האימוץ שלו כשמאור היה צעיר והביא אותו לגור איתנו, ומאז סער, דניאל, הילי ואני התייחסנו אליו כמו לאח נוסף. אבא תמך במאור ודחף אותו להגשים את עצמו, אבל לא הספיק להיות במסיבת הפתיחה. המועדון היה אמור להיפתח שבוע לאחר הרצח של אבא, ומאור ביטל הכול וחיכה שנה שלמה עד שהרגיש מוכן לקיים את מסיבת הפתיחה. הוא הציע לי שותפות, ויחד שינינו את הרעיון הכללי של המקום. במקום מועדון לילה, פתחנו דאנס בר. העסקנו שף, הוספנו מטבח ענק והחלפנו את העיצוב. ברוב הלילות מאור או אני נמצאים ב'הילס' כדי למנוע בעיות מיותרות, ומוכיחים למשטרה שלא מדובר במקום מפגש של עבריינים. בחודשים הראשונים היה לנו קל לעשות זאת, אבל עכשיו, כשאריק שוחרר מהכלא, אין לי ספק שהוא יהיה בעיה. "אאסור עליו את הכניסה."

"אתה מבין בכלל שהוא השותף שלך?"

"הוא לא השותף שלי, הוא גזר הדין שלי," אני עונה בעייפות.

"דיברת עם סער?" מאור משנה נושא.

"הוא התקשר ולא הספקתי לחזור אליו, למה? קרה משהו?"

"קים משפצת את הדירה ועברה לגור איתו," הוא בוחן את

פניי. "הוא רצה לוודא שזה בסדר מצידך."

"זה בסדר גמור מצידך," אני עונה באדישות מזויפת. סער

וקים היו חברים טובים מאז ומתמיד, הם אוהבים כמו אחים והיא

היחידה שהייתה לצידו לאחר הרצח של אבא. אני יודע שהעובדה

שהם עברו לגור יחד לא אמורה להפריע לי, אבל אין לי שליטה על האופן שבו אני מרגיש. היינו מאורסים, ובמקום להיות לצידי בתקופה הקשה בחיי, היא בחרה לסיים את הקשר בינינו.

"על מי אתה עובד? אתה שוכח שאני מכיר אותך טוב מדי."
"לא מפריע לי שהיא עברה לגור עם סער, מפריע לי שהיא עדיין חלק מהחיים שלנו."

"כל עוד היא עובדת עבורך, היא תמשיך להיות חלק מהחיים שלך. היית צריך לפטר אותה, יש מספיק עורכי דין בפלורידה. היא לא חייבת להיות עורכת הדין שלך."

"היא מכירה את העסקים שלי טוב מכולם ואני סומך עליה."
אני מחזיר את תשומת ליבי למסמכים המונחים על השולחן, אך מתקשה להתרכז.

"אם היא הייתה עולה על מטוס ומגיעה לישראל, היית מתחתן איתה?"

"איזה שאלות דפוקות יש לך. אם אתה מכיר אותי טוב כל כך, אז אתה יודע שהייתי מעלה אותה בחזרה על הטיסה לארצות הברית."

"מה אתה מתכוון לעשות עם אלונה?" הוא ממשיך בחקירה.
"כלום."

"אנחנו צריכים אותה ואת המשרד של אבא שלה, הם היחידים שיכולים לשחרר אותנו מארושס."
"אני מקווה מאוד, אחרת אשלח אותו לאבא שלו."

סיק 3

ויקה

"איפה את?" אלונה שואלת ברגע שאני עונה לשיחה.
 "הגעתי, את בפנים כבר?" אני צועדת בחוסר אנרגיה לעבר הכניסה, ומתקשה להאמין שאני פה ולא במיטה אחרי היום הנורא שהיה לי.

"כן, אנחנו מחכות לך בשולחן הקבוע," היא מרימה את קולה במטרה לגבור על המוזיקה הרועשת. אני מנתקת את השיחה ותוחבת את הטלפון לתיק, גוררת את עצמי בלית ברירה ונכנסת לדאנס בר. מילותיה של קארין מתנגנות לי בראש. היא צודקת, אם אלונה הייתה חברה אמיתית היא לא הייתה מאלצת אותי להגיע לפה אחרי היום הקשה שהיה לי, אבל בסופו של דבר אני מרגישה חייבת לה. מלבד החיבור בינינו, היא עורכת דין במשרד והבת של הבוס, ואני רק בתחילת דרכי, פרט שהיא לא מאפשרת לי לשכוח. אני מפלסת את דרכי בין האנשים לעבר שולחנות הבר הממוקמים בקדמת הבמה הקטנה. בכל יום רביעי מארחים זמרים ולהקות מתחילות יחסית, ומסיבה לא מובנת אלונה ציפתה מאוד להופעה הזאת.

"היי," אני מחייכת באילוץ ונעצרת ליד השולחן שסביבו עומדות החברות של אלונה. אני לא מבינה בשביל מה היא התעקשה שאגיע אם רוב החברות שלה כאן. אני מסתכלת לצדדים ומחפשת אותה לחינם. היא אפילו לא טרחה להמתין שאגיע לשולחן.

"לא ידעתי שאת באה," אודיה אומרת. בשונה מיתר החברות של אלונה, היא נחמדה וחייכנית. לרוב אנחנו נשארות לבד סביב השולחן, בזמן שהאחרות מוצאות סטוצים מזדמנים, כולל הנשואות שבחבורה.

"אלונה ביקשה ממני לבוא, היא חיכתה להופעה הזאת." אני מסתכלת לכיוון הבמה, אפילו לא ידעתי שהיא מתחברת לסגנון הים־תיכוני.

"ההופעה לא מעניינת אותה. היא רצתה לראות את הגבר הזה שהיא רודפת אחריו כבר תקופה," חברה אחרת שלה אומרת בקול והיתר צוחקות. ידעתי שאלונה מנהלת סוג של קשר עם מישהו, אבל עד היום לא הכרתי אותו. אני כמעט בטוחה שמדובר בגבר נשוי, אחרת איזו עוד סיבה יש לה להסתיר אותו?

"היא איתו עכשיו?" אני מסתקרנת. יכול להיות שהיא התעקשה שאגיע כי היא רוצה להכיר לנו אותו?

"בפעם האחרונה שראיתי אותה היא חיפשה אותו," אודיה משיבה ולוגמת מהמשקה שלה.

"אני הולכת לבר לקנות שתייה ואולי אמצא אותה שם, מישהי רוצה משהו?" כולן מסרבות ואני מודה על כך בליבי. אין לי כסף מיותר לבזבז על משקאות לנשים שאני אפילו לא מחבבת. אני מפלסת את דרכי לבר המרכזי ומוצאת מקום לעמוד, ממתינה בייאוש שהברמן ישים לב אליי. אני מוציאה את הטלפון הנייד מהתיק ושולחת הודעה לקארין:

אני: הלילה הזה לא יכול להיות גרוע יותר. מוזיקה מזרחית כבדה, המקום עמוס וצפוף, ואם זה לא מספיק, אז כל החברות שלה כאן. אני לא מבינה בשביל מה היא גררה אותי.

קארין: בואי הביתה.

אני: אני לא יכולה ללכת, עדיין לא ראיתי אותה.

קארין: את דופקת לה יותר מדי חשבון והיא מנצלת את זה.

אני: אני יודעת, אבל אני חייבת להסתדר איתה.

"מה תרצי לשנות?" קול גברי שואל. אני מרימה את ראשי ממסך הטלפון ומחייכת אל הברמן. "וודקה לימונים," אני מבקשת.

"מייד." הוא מכין לי את המשקה ומגיש לי אותו.

"תודה רבה." אני משלמת ולוגמת לגימה קטנה. אני שוקלת לשלוח הודעה נוספת לאלונה, ובסופו של דבר מחליטה לחזור לשולחן ולהמתין לה קצת. אני צריכה שהיא תראה אותי כדי שאוכל לברוח הביתה, להתכרבל במיטה ולשכוח מהערב הזה. אני מתחילה להתרחק מהבר ונעצרת מול קהל האנשים באימה. איך אפלס את דרכי חזרה לשולחן? אני נושמת עמוק ומכוונת את הקשית לשפתיי, כשלפתע, איזה דביל מתנגש בי בחוזקה ושופך עליי את המשקה, ואם לא די בזה, גם המשקה שלו מרטיב אותי. אני מזנקת לאחור, פולטת קללה ברוסית ומסתכלת באימה על הגופייה הלבנה והרטובה שלי.

"אתה לא רואה לאן אתה הולך?" אני מרימה את קולי כדי לגבור על המוזיקה, ונועצת מבט רצחני בבבון שהתנגש בי. הוא גבוה ורחב ממני, שערו מאפיר ועיניו כהות. הוא מנער את החולצה המכופתרת השחורה שלו ומקלל.

"נשמה, תתקדמי, לא כדאי לך להתעסק איתי," הוא מעז לאיים

ומסתכל עליי כאילו הייתי גוש חרא שהוא דרך עליו במקרה.
 "זאת הדרך שלך להתנצל?" אני מתעלמת מהחזות המפחידה
 שלו וחושבת על אבא שלי ועל כל הגברים האלימים מהסוג שלו,
 מרגישה שעשן יוצא לי מהאוזניים.

"להתנצל? אני צריך להתנצל?" לעג נשפך מקולו.
 "אתה צודק, זה יותר מדי לצפות מבבון כמוך לעשות את
 הדבר הנכון," אני יורה בזלזול ומתכוונת לעקוף אותו, אך הוא
 תופס את זרועי בחוזקה ועוצר בעדי. אני מנסה להתנער ממנו
 והוא מחזק את אחיזתו.

"מה אתה עושה? שחרר אותי!" אני מרימה את קולי אפילו
 יותר, עיניי נעוצות בעיניו הכהות.

"תתנצלי ואשקול לשחרר אותך." הוא מתקרב לאוזני וריח
 הוויסקי הנוטף ממנו תוקף אותי והופך את בטני. "היית צריכה
 להיות חכמה ולסתום את הפה, רוסייה מחורבנת."

"שחרר אותי!" אני מושכת את זרועי. מבטים סקרנים
 ומפוחדים נשלחים אלינו, ואני מזועזעת מכך שאף אחד לא
 מתערב. "אתה חושב שאתה גבר? אתה חתיכת אפס אלים!"
 "אריק!" מישוה קורא והבבון מפנה את ראשו. "מה אתה
 עושה?" גבר שיש לו כרס בולטת נעצר לידנו, ומסתכל על ידו
 האוחזת בי בעיניים פעורות.

"הכלבה שפכה עליי את המשקה והרסה לי חולצה ששווה יותר
 מהחיים העלובים שלה," הוא נובח ומנער את זרועי באכזריות,
 כמעט תולש אותה מהמקום.

"תגיד, נדפקת? כמה שתית? שחרר אותה ואל תדליק אותי,"
 הוא מרים את קולו ועיניו מאיימות לצאת מחוריהן. "אתה יודע
 מה יקרה אם איזה בן זונה יצלם ויפרסם את זה? שחרר אותה
 כבר!" הוא צועק את המילים האחרונות ומושך תשומת לב נוספת

לעברנו. עיניי מתמלאות דמעות ואני משפילה את ראשי, לא מאמינה שהייתי טיפשה מספיק להיקלע לסיטואציה הזאת.

"מה קורה פה?" קול גברי זועם נשמע. "מה אתה עושה פה? מי זאת?" הוא שואל בטון מאיים את הבבון. הדפוק משחרר אותי ואני מועדת, אך הגבר הזועם תופס אותי מאחור ומונע ממני ליפול.

"את בסדר?" הוא מייצב אותי ובוחן את זרועי בדאגה. שפתיי מתוחות לפס דק. "נדפק לך המוח?" הוא מתפרץ על אריק, או לפחות כך נראה לי שהחבר שלו קרא לו.

"הכלבה המזודיינת חשבה שהיא יכולה להתעסק איתי," הוא יורה בקול.

"צריך לנקות את העולם מטיפוסים כמוך," אני צועקת בתגובה ומתקדמת לעברו במלוא הכוונה לחבוט בו, כאשר החבר שלו ממחרת לתפוס את זרועותיי ולהרחיק אותי ממנו.

"אל תעשי שטות," הוא מזהיר אותי.

"תירגעי," הגבר השני דורש ועיניו החומות מביטות היישר בעיניי. "אני אטפל בזה, מובן? תמשיכי לבלות ותשכחי ממנו."

"להמשיך לבלות?" אני מתקשה אפילו לבטא את המילים.

"שחרר אותי." אני מושכת את זרועותיי מאחיזתו של הגבר המלא.

"קובי, קח אותו מפה לפני שאאבד שליטה," הגבר הנוסף פוקד על חברו של אריק ומתעלם ממני פעם נוספת.

"רפא, הוא שיכור ולא יודע מה..." קובי, הגבר המלא, מתחיל לתרץ.

"אתה מסלק אותי?" אריק כמעט צוחק בלעג.

"הגיע הזמן ללכת, מחר תדברו ותפתרו את העניינים ביניכם."

קובי תופס את זרועו של אריק, לא מאפשר לו להמשיך במריבה וגורר אותו לעבר היציאה.

"משקה על חשבון הבית?" הגבר מעז להציע לי. אני לא טורחת להגיב על כך בכלל, מתרחקת ממנו וצועדת במהירות לשירותים. נשימותיי כבדות ושפתי התחתונה רועדת, אך אני לא מאפשרת לסכר הדמעות להשתחרר. היום המחורבן הזה היה יותר מדי עבורי. אני נעצרת מול המראה ומסתכלת בזעזוע על חולצתי הרטובה ועל הסימנים האדומים שהבבון הותיר על זרועותיי הדביקות. ידעתי שאני לא צריכה לצאת הערב, זאת הייתה טעות. אני מוציאה את הטלפון הנייד מהתיק ושולחת הודעה לאלונה.

אני: אני הולכת, נראה בבוקר במשרד.

אלונה: למה את הולכת? הערב רק התחיל.

אני: הספיק לי. איזה אידיוט שפך עליי את השתייה והתווכחנו...

עוזבי, סיפור דפוק. אין לי חשק להישאר או לחזור לפה שוב.

אלונה: את מגזימה, אבל אני מבינה אותך. לך ומחר נדבר.

אוהבת מלא.

אני: גם אני.

אני יוצאת מהשירותים, ממהרת אל היציאה ונעצרת ליד הכביש, ממתינה למונית שתעבור במקום. אני מוציאה את הטלפון הנייד מהתיק ומתעלמת מהרכב היוקרתי הנעצר צמוד אליי. הדבר האחרון שאני צריכה כרגע הוא להתמודד עם עוד גבר דפוק.

"את הבחורה מהוויכוח בפנים, לא?" אני מרימה את ראשי ורואה גבר שאני משערת שנמצא בשנות השלושים המוקדמות לחייו. בכל מקרה אחר הייתי מתעלמת ומתרחקת, אך משהו במבט שלו גורם לי לענות.

"זאת אני, ראית מה קרה?" מבוכה בקולי. זאת הפעם הראשונה שבה הרגשתי מושפלת כל כך.

"אני הבעלים והספיקו לעדכן אותי במה שקרה. צריכה טרמפ הביתה?"

"אני ממתינה למונית."

"בבקשה, אני חייב לך לפחות את זה."

אני מסתכלת לצדדים ומתקשה להבין מדוע לא סירבתי כבר בנימוס. אף פעם לא תפסתי טרמפ עם גבר זר אבל הוא לא נראה מסוכן. להפך, אני חושבת שהוא באמת מעוניין לעזור לי, וכרגע כל מה שאני רוצה זה לסיים את הערב המסריח הזה ולשכב במיטה.

"אני לא נוהגת להסכים לנסוע עם זרים, אבל..."

"אבל הבנת שאת לא בסכנה," הוא משלים במקומי את המשפט. אני נכנסת לרכב, חוגרת את עצמי ומתפללת בליבי שאגיע הביתה בחתיכה אחת.

"נעים מאוד, מאור," הוא מציג את עצמו.

"ויקה."

"איפה את גרה?"

אני נותנת לו את הכתובת. הוא מקליד אותה בוויז ומתחיל בנסיעה.

"היית לפני כן ב'הילס' או שזאת הפעם הראשונה?"

"יצא לי לבלות כאן כמה פעמים. החברות שלי אוהבות מאוד את המקום."

"אני מצטער על מה שקרה היום, זה היה אירוע חריג. כנראה הדפוק שתה יותר מדי ואיבד שליטה."

"חשבתי שהגבר שהתערב הוא הבעלים," אני מציינת. אחרי הכול, הוא סילק אותו והציע לי משקה על חשבון הבית.

"הוא השותף שלי," הוא עונה בחיוך. "זאת הפעם הראשונה שראיתי אותו מאבד שליטה. בדרך כלל, הוא המאופק מבינינו." אני בוהה בדרך ומשחזרת בראשי את המילים הקשות שהבכון אמר לי.

"אם הוא לא היה מתערב, הדפוק היה מעז לתקוף אותי," אני מספרת במבוכה. "חשבתי שתפרוץ מריבה המונית במקום." "רפאל לא טיפש, הוא הרחיק את הגבר שתקף אותך ואסר עליו את הכניסה למקום." רפאל.

"אז נראה אותך שוב אצלנו?" הוא קוטע את מחשבותיי ועוצר בכניסה לבניין שלי.

"אחשוב על זה. תודה על הטרמפ." אני מחייכת ויוצאת מהרכב. "לילה טוב," הוא קורא לגבי ומתחיל בנסיעה. אני עולה לדירה וממשיכה בשקט לחדרי כדי לא להפריע לקארין ולבן זוגה.

אלונה: הגעת הביתה?

אני: הגעתי, את נהנית?

אלונה: לא ממש. האחד שבשבילו הגעתי עסוק מדי.

אני: בסוף תצטרכי לגלות לי מי הוא.

אלונה: אולי יום אחד. בכל מקרה, לא קורה בינינו כלום.

אני: מגיע לך טוב יותר מגבר שלא מעוניין בך.

אלונה: הוא לא יודע במה הוא מעוניין, זאת הבעיה.

אני: לילה טוב.

אלונה: לילה טוב.

אני פושטת את בגדיי וממהרת למקלחת לשטוף ממני את ריח האלכוהול המסריח, עוצמת את עיניי ומשעינה את מצחי על

האריחים. פניה הפצועות של אימא עולות בראשי וגורמות לי לפרוץ בבכי. איך היא מאפשרת לו להשפיל אותה בצורה כזאת? למה היא לא משיבה מלחמה? למה היא שותקת ומאפשרת לו להתעלל בה? אם הגבר בדאנס בר היה מעז להרים עליי יד, הייתי נלחמת עד נשימתי האחרונה, ולא הייתי מאפשרת לגובה או למבנה גופו הרחב לשתק אותי. לא הייתי נכנעת מולו. לא הייתי נכנעת מול אף אחד.

"בוקר טוב, חזרת מאוחר?" קארין שואלת בחיוך. היא יושבת ליד הדלפק במטבח ומולה מונח מחשב נייד. קארין ואני הכרנו לפני שנתיים, והחיבור בינינו היה מידי. כשהבנתי שלא אוכל לחזור לגור שוב בבית חיפשתי דירת שותפים קטנה שאוכל להרשות לעצמי, והדירה הזאת הייתה מושלמת עבורי. קארין היא ההפך המוחלט ממני והצבעוניות שלה כבשה אותי מהרגע הראשון. היא גדלה ברמת-אביב, בבית חם ואוהב. הוריה מפרנסים אותה ואפשר לומר שאין לה דאגות בחיים, ובכל זאת, היא לא מתנשאת או יהירה. היא בחורה פשוטה ומלאת אהבה.

"לא, יצאתי משם די מהר." אני נכנסת למטבח ומפעילה את הקומקום. "איזה אידיוט התנגש בי ושפך עליי את השתייה." "זאת אשמתך, את צריכה ללמוד להעמיד את אלונה במקום." "להזכירך, מלבד העובדה שאנחנו חברות, אבא שלה הוא הבעלים של המשרד." אני מכינה קפה לדרך. "חשוב לי להמשיך לעבוד לצד דיוויד. הוא מלמד אותי ומאפשר לי לטפל בתיקים מסובכים. בזכותו אני צוברת ניסיון, ואסור לי לאבד את זה." "דיוויד מעסיק אותך כי הוא יודע שאת הטובה מכולן, אין

צורך להתחנף אל הבת שלו בשביל זה." הלוואי שהייתי מאמינה בעצמי כמו שהיא מאמינה בי. הטלפון הנייד שלי רוטט, אני מוציאה אותו מהתיק ורואה הודעה מדיוויד.

דיוויד: תפגשי אותי בבית המשפט.

אני: מייד יוצאת. אתה צריך שאביא איתי משהו מיוחד?

דיוויד: לא.

"אני חייבת לצאת, דיוויד ביקש שאפגוש אותו בבית המשפט."

"אני רק מזכירה לך שאנחנו יוצאות הערב."

"על מה את מדברת?" אני נעצרת במקומי. "די, אני לא

מסוגלת לצאת לבלות ערב אחר ערב."

"אם אוותר לך הערב, תצאי איתי מחר?"

"בערב שיש? את יודעת שאני שונאת לצאת בערבי שיש,

וחוץ מזה, אני תורנית. דיוויד ואשתו טסים לסוף שבוע ויחזרו רק

ביום שני. זאת ההזדמנות שלי להוכיח את עצמי."

"אני מוכנה להתנזר מאלכוהול בשבילך, אבל אנחנו לא

מוותרות על זמן האיכות שלנו."

"מחר בערב," אני עונה בחוסר ברירה, "אני עדיין לא מוכנה

נפשית לעוד ערב כמו אתמול." אני מרימה את התיקים שלי

וממהרת לצאת מהדירה, סקרנית לדעת מי העצור שגרם לדיוויד

להתייצב בבית המשפט בשעה מוקדמת כל כך בבוקר. אם היה

מדובר במישהו חסר חשיבות, דיוויד היה שולח אותי לבד.

סיק 4

רפאל

מאור: דניאל נעצר.

אני: איפה אתה?

מאור: ב'הילס'.

אני: שלושים דקות אצלי בבית.

אני זורק את הטלפון על המיטה וממהר למקלחת. נראה שעוד יום יוקדש לאחי הקטן. חשבתי שאחרי החתונה הוא ייאלץ להתבגר ויפסיק להסתבך ולסבך אותי לחינם, אך התבדיתי. זה כבר לא יקרה, לפחות לא בגלגול הזה. "בוקר טוב, אדון אשל," נלי אומרת כשאני נכנס למטבח. "להכין לך קפה?"

"תכיני הרבה קפה, שי ומאור בדרך."

"כן, אדוני."

אני פותח את המקרר ונלי בוחנת את טביעות האצבע שאני משאיר על הדלת. הטלפון הנייד רוטט בכיסי. אני שולף בקבוק מים ועונה לשיחה בדרכי לחדר העבודה.

"מה קורה, דיוויד? שמעת שדניאל נעצר?" אני שואל את עורך הדין של המשפחה. לאחר המוות של אבא פיטרתי את עורך הדין הקודם שלנו, והעסקתי את משרדם של האחים דיוויד ובנימין שוורץ, בתקווה שהם ימצאו דרך לעזור לי להיפטר מהשותף הדפוק שלי. ידעתי שזה לא יקרה אם אמשך לעבוד עם אבי טננבוים. אף פעם לא הסתדרנו ואין לי מושג איך אבא הקשיב לציון והסכים להעסיק אותו.

"מיכל התקשרה אליי לפנות בוקר ועדכנה אותי."
"מה הסיפור?" אני שואל במיאוס.

"הדיון בעוד שעתיים. הוא תקף שוטר בזמן חיפוש בביתו."
"אחי דפוק, אבל לא עד כדי כך. הוא לא תוקף שוטרים." אני מקווה מאוד שאני צודק. אתמול בלילה הוא עזב את המועדון עצבני אחרי ששמע על מה שקרה עם אריק, ואי אפשר לדעת מה השוטר אמר כדי לגרום לו להגיב בתוקפנות.
"נדע יותר ברגע שיעלו אותו לשופט."

"אפגוש אותך בבית המשפט," אני עונה בעצבים ומנתק את השיחה. במה הדביל הסתבך הפעם?

"בוקר טוב," מאור נכנס לחדר העבודה ונזרק על הספה.
"איפה שי?"

"אני פה." הוא מצטרף אלינו ומתיישב מולי. שי ואני מכירים מילדות. אבא שלו היה הנהג, איש הסוד ומנהל האבטחה של אבא שלי. ביום היחיד שבו הוא נעדר מהעבודה, איבדתי את אבא. ברגע שנחתי בארץ גיליתי שצחי במצב נפשי קשה ולכן החלפתי אותו בכן שלו. שי הוא בין הבחורים הבודדים שעליהם אני סומך בעיניים עצומות.

"תקיפת שוטר," אני מעדכן ללא הקדמה, מותש מדי מהימים האחרונים.

"דניאל פזיז, אבל הוא לא טיפש," שי אומר בביטחון. אני חושב על זה לרגע ומתקשר לאשתו, מיכל.
 "היי, שמעת את החדשות?" הלחץ נשפך מקולה. "הכלבים הפילו אותו בפח."

"היית ערה בזמן החיפוש?"

"הם העירו אותנו מהשינה, ובמקום לערוך חיפוש התגרו בדניאל. הוא שיתף פעולה כמו תמיד, אבל אחד מהם התחיל והרים ידיים. הוא החטיף לו אגרוף ודחף אותו שוב ושוב, עד שדניאל הגיב."
 "את יודעת להתחבר למצלמות האבטחה בבית שלכם?"
 "מאיפה אני יודעת להתעסק בדברים האלה? דניאל אחראי על זה."

"הבנתי. איפה את?"

"ממתינה מחוץ לבית המשפט שיביאו אותו."
 "הדיון בעוד שעתיים, ניפגש שם." אני מנתק את השיחה, לא מבזבז זמן ומתקשר לסער. הוא היחיד שיודע איך להוציא את צילומי האבטחה.
 "יש סיבה מיוחדת שאתה מעיר אותי בשעה כזאת?" הוא עונה בטון מנומנם. אמצע הלילה במיאמי, אבל אין לי ברירה אחרת מלבד להעיר אותו.

"אתה יכול להתחבר למצלמות האבטחה בבית של דניאל?"
 "כן, למה?"

"עצרו אותו. הגיעו לערוך חיפוש אצלו בבית והוא תקף שוטר."
 "ולא נכנסו גם אליכם?" הוא שואל את השאלה ששאלתי את עצמי. חלומי הגדול של אבא היה שכל ילדיו יגורו איתו, ולכן הוא השקיע ורכש את השטח הגדול ביותר במושבו. בכל פעם שאחד מאיתנו היה בוגר מספיק כדי לעבור לגור לבד, הוא בנה לו בית ודאג שלמרות הסמיכות שבה אנו גרים זה לזה, לכל אחד

מאיתנו תהיה פרטיות. חומה ענקית מקיפה את השטח העצום ומלבד כניסה משותפת, אנחנו חולקים את הבריכה, המדשאות, חדר הכושר והאורות. הבית המבודד היחיד הוא ביתו של דניאל. לאחר החתונה, מיכל רצתה לעבור דירה ואבא הצליח לשכנע אותה להישאר. הוא תחם את ביתם בחומת צמחייה גבוהה ויצר כניסה נפרדת מהצד השני. אבא לא תיאר לעצמו שהוא ימות ולא יזכה לראות נכדים רצים ומשתוללים בשטחים הירוקים. "הגיעו רק אליו וגם לא הרעישו כדי שלא נשמע אותם." אם הם היו מפעילים סירנות היינו שומעים אותם מגיעים, והשוטרים ידעו את זה.

"אבדוק את הצילומים."

"אין לנו הרבה זמן, בקרוב יעלו אותו לשופט."

"סגור," הוא מסיים את השיחה.

"קדימה, נצא לדרך," אני אומר לשי ולמאור. הם קמים ויוצאים בעקבותיי לחניה.

"דרך אגב, הסעתי בלילה את הבחורה הביתה," מאור זורק לאוויר ונכנס לרכבו. אני עומד לרגע ומסתכל עליו מתחיל בנסיעה. על איזו בחורה הוא מדבר?

אני מתיישב במושב הנוסע ליד שי ומתקשר אל מאור.

"זה היה מהיר," הוא מקניט.

"על מי אתה מדבר?"

"אני מדבר על החברה החדשה שלנו, ויקה," קולו מרצין.

"הבחורה שהבן זונה תקף."

"הסעת אותה הביתה?"

"ראיתי אותה ממתינה למונית והצעתי לה טרמפ."

"הבנתי." אני משחזר את פניה המזועזעות. הזבל עבר כל

גבול. "אני לא רוצה לראות אותו שוב ב'הילס'."

"אם נאסור עליו להיכנס המצב רק ידרדר. אתה מכיר אותו, הוא בחור של כבוד ושל אגו."
 "בחור של כבוד לא מזלזל באישה," אני מתפרץ, "נדבר על זה מאוחר יותר, אין לי חשק לחשוב על המזדיין."
 "סגור."

אני מנתק את השיחה ומדליק סיגריה. כרגע אני צריך להתעסק בארגון ובדניאל, שום דבר אחר לא חשוב.

סער: לשם שינוי, אחינו הקטן לא אשם.

אני קורא את ההודעה ונרגע, צופה בסרטון המצורף ומקשיב לשוטר מתגרה בו. הוא חבט בו ודחף אותו בדיוק כמו שמיכל תיארה. דניאל בסך הכול התגונן ולא החטיף לו בחזרה.
 "נו?" שואל שי.
 "אין להם תיק," אני עונה בקצרה.

שי עוצר את הרכב בכניסה לבית המשפט. "אחכה לך כאן."
 אני יוצא מהגי'פ ורואה את מיכל יושבת עם חברה על המדרגות.
 "מה קורה?" היא נעמדת ונושקת ללחי.
 "יש חדש?"
 "דיוויד הגיע לפני זמן קצר, הוא נכנס לברר מתי יעלו אותו לשופט."
 "אלך לדבר איתו. אם תראי את מאור תעדכני אותו שאני בפנים."
 "אתה רוצה שאקנה לך משהו לשותות?"

"לא, תודה." אני חולף על פניהן ונעצר בבידוק, מניח את דבריי בסלסלה וכרגיל, המאבטחים לא מסתפקים בבדיקה שגרתית ומבצעים עליי חיפוש גופני.

"תחתום כאן, בבקשה," המאבטחת מבקשת ואני חותם, ממשיך לצעוד ורואה את דיוויד מדבר עם בחורה צעירה.

"אשל," הוא קורא. אני מסתכל על הבחורה הצעירה ונדרך. יכול להיות שזאת אותה הבחורה שאריק תקף אתמול בלילה? מה היא עושה כאן?

"השוטר תקף את דניאל," אני מעדכן בקרירות ופוגש את עיניה האפורות. "יש לי את סרטון האבטחה מתוך הבית."

"שלח לי אותו," הוא מבקש. אני מוציא את הטלפון הנייד מהכיס ושולח לו את הסרטון. הבחורה רוכנת מעל המכשיר הנייד שלו וצופה איתו. היא נראית שונה בבגדים המחויטים, אך אי אפשר לטעות, זאת היא.

"אעביר לך את הסרטון ותתחילי לפעול," הוא פוקד עליה. "אין בעיה." היא לא מתייחסת לסקרנות במבטי וממהרת לכיוון המעליות.

"תצליח למנוע מהמשטרה להעלות אותו לשופט?"
"דניאל הוא לא עצור רגיל, הוא חלק ממשפחת אשל," הוא מתחיל לתרץ.

"אין לשופט סיבה להחזיק אותו," אני קוטע את דבריו, "אני יודע שאתה מסוגל להסביר להם במילים יפות את ההשלכות שיהיו לסרטון כזה בתקשורת ובמח"ש."

"גם אם הם יתעקשו להעלות אותו לשופט, הוא ישחרר אותו. כמו שאמרת, הסרטון ברור מאוד."

מאור מצטרף אלינו ולוחץ את ידו של דיוויד. "דיברת עם הילד?"

"העצורים הגיעו לפני רגע ולדעתי לא העלו אותם לאולם."
 "לדעתך לא העלו אותם לאולם?" כפות ידיי מעקצצות. "דיוויד,
 כשנפגשנו לראשונה הבהרתי לך שהאחים שלי קודמים לכול.
 מבחינתי, אתה צריך לעזוב כל פגישה חשובה, חופשה משפחתית
 או אירוע מיוחד כדי להיות שם בשבילם, ואתה הסכמת."
 "ואני פה, לא?" בלבול נשמע בקולו.

"זאת הבעיה, אתה פה במקום להיות בפנים." אני מסיר את
 משקפי השמש ומביט בעיניו. "במקום לדאוג באופן אישי לכך
 שהמשטרה לא תעלה אותו לדיון, שלחת את המתמחה שלך, ואם
 זה לא מספיק, אין לך מושג אם הוא נמצא באולם." הוא פותח
 את פיו כדי להגיב ואני מוסיף, "אם הייתי רוצה שמתמחה תטפל
 באחי לא הייתי משלם לאחד מהמשרדים היקרים ביותר בארץ,
 אתה מסכים איתי?"

"חלה כאן אי הבנה. לא שלחתי את המתמחה שלי, אלא את
 אחת מעורכות הדין המוערכות במשרד שלי. היא מלווה אותי
 כבר תקופה, ואם לא הייתי סומך על כך שהיא המתאימה ביותר
 לתפקיד לא הייתי שולח אותה. עורכת דין נוביקוב התחברה
 מאוד למייצגים מטעם המשטרה ולחוקרים, היא שנונה וחדה,
 ואני מאמין בכך שיש מקרים שבהם צריך לשלוח אישה צעירה
 ויפה לעשות את העבודה," הוא מסביר בקור רוח. אני מרים גבות
 לנוכח בחירת המילים, אך שותק. אחרי הכול, השתמשתי בתרגיל
 הזה לא פעם בארצות הברית ושלחתי את קים במקום את עורך
 הדין המבוגר שלי, כי ידעתי שהיופי שלה יכול להשיג יותר.
 "ברשותכם, איכנס לברר מתי ואם בכלל מתכוונים להעלות אותו
 לאולם, ואעדכן אתכם." הוא פונה למעליות ומשאיר אותנו לבד.
 "נדפקת? מה נפלת עליו?" מאור שואל.

"אתה יודע מי עובדת איתו?"

"מי?"

"החברה החדשה שלנו, ויקה," אני מחקה אותו ומשתמש במילים שלו.

"ויקה? ראית אותה?" הוא מופתע כמוני.

"היא פה," אני עונה בקצרה. הטלפון רוטט בידי ושמה של

אימא מופיע על המסך. "כן, אימא, מה קורה?"

"תגיד לי אתה, למה אחיך עצור?" הדאגה נשפכת מקולה.

אימא לא תעמוד בזה אם יקרה משהו לאחים שלי או לי. היא עדיין לא התגברה, וכנראה גם לעולם לא תתגבר, על המוות של אבא. "מתי הדיון? אני רוצה להגיע לבית המשפט. למה לא סיפרתם לי כלום? למה אני צריכה לשמוע על זה מהתקשורת? אתה יודע מה כותבים עליו? קראת?"

"תירגעני," אני מבקש ומעביר את כף ידי בשערי. "את לא צריכה להגיע לבית המשפט, רוב הסיכויים שלא יהיה דיון בכלל וישחררו אותו הביתה."

"ישחררו אותו? אתה בטוח?"

"כן, הכול בסדר, את יכולה להיות רגועה. ברגע שאצא מפה אעדכן אותך," אני מתחייב.

"אדליק לו נר, תשמרו על עצמכם."

אני תוחב את הטלפון לכיס ומסתכל על מאור. "התעייפתי,

אני לא בנוי למקומות האלו ולכל הדרמות."

"התמודדת עם דברים קשים יותר במיאמי."

"לא נכון."

"נכון וחצי. השוני היחיד הוא ששם התנהלת כמו זאב בודד.

דאגת לתחת שלך ושל החברה שלך. פה, החיים של כל בני המשפחה תלויים בך. אתה היחיד שמסוגל להציב לדניאל גבולות ולשמור עליו בחיים."

דיוויד וויקה צועדים לכיווננו, ולפי החיוך המרוצה שעל פניו אני מבין שהיופי של עורכת דין נוביקוב עשה את העבודה. "בקרב ישחררו אותו," הוא מעדכן, "היה לנו מזל הפעם, אבל תצטרך למצוא דרך לשמור על אחיך, כי נראה שהשוטרים להוטים לעצור אותו."

"מה תפקידך בכוח?" אני מתעלם מדבריו ומעביר את תשומת ליבי לוויקה, מעמיד פנים שאני לא יודע שהיא עורכת דין במשרדו של דיוויד. בלילה היא הספיקה לריב עם אריק ולנסוע הביתה עם מאור, ועכשיו, מול הבוס שלה, היא לא טורחת אפילו לומר לו שלום.

"ויקה היא עורכת דין במשרדי," דיוויד עונה במקומה, כאילו לא ענה לי לפני זמן קצר על השאלה הזאת. "סיימנו כאן, שיהיה בהצלחה."

"מתי התחלת לעבוד במשרד?"

"לפני שנתיים וחצי," היא עונה בקצרה. לא צריך להיות גאון כדי להבין שהיא להוטה לסיים את השיחה ולברוח. אצבעה מתופפת על מסך הטלפון שהיא מחזיקה ושפתיה הדוקות. "את אמורה להוכיח את עצמך בתור עורכת דין בתחילת דרכה." עיניי ממוקדות בעיניה האפורות. "היית מסוגלת לעמוד מול שופט?"

"מה הכוונה?" היא מצמצמת את עיניה.

"עורך דין מקצועי יודע שהוא לא אמור לשתות אלכוהול ולבלות במועדונים באמצע השבוע." זעם ניצת בעיניה כשאני מוסיף, "את אמורה להיות חדה ושנונה לפני כל דיון, גם הפשוט ביותר."

"איך אתה יודע מה עורך דין מקצועי יודע, אדון אשל?" היא שואלת בזלזול תוך כדי שהיא שומרת על חיוך מזויף. אני מוכן

להתערב שאם הבוס שלה לא היה כאן היא הייתה עורפת לי את הראש. "אתה יכול להיות רגוע, כוס אחת לא הייתה מפילה אותי מהרגליים או גורמת לכך שאגמגם מול שופט." "טעות שלי, חשבתי שהיית שתויה," אני מחזיר באותו נימוס מזויף.

"מה גרם לך לחשוב כך?" "חוסר האחריות שלך," אני עונה בקצרה ומתעלם מגבותיה המורמות. "נהיה בקשר, דיוויד. מאור, תעדכן את מיכל ותבקש ממנה להמתין לבעלה. נראה מאוחר יותר." אני לא ממתין לתגובה ויוצא מבית המשפט.

"רפאל," מיכל קוראת לעברי ונעמדת. היא נראית מותשת אחרי לילה ללא שינה. אני נעצר ומסתכל על כוס השוקו הריקה המונחת ליד הרגל שלה, ושם לב שהיא מלאה בבדלי סיגריות. במקום להמתין בפנים לתחילת הדיון, כל הזמן הזה היא יושבת על המדרגה ועישנה כמו קטר. "מה לגבי הדיון? מתי הוא מתחיל?" "לא יהיה דיון, הוא ישתחרר בזמן הקרוב. חכי לו," אני מבקש וממשיך אל הרכב.

"והחיוך? מה איתו?" שי קוטע את מחשבותיי על עורכת הדין הסקסית. אני שולף סיגריה מהחפיסה ומצית אותה. "נשים שיש להן פה גדול משעשעות אותי."